

Розділ I

НИКА

— Я дуже хотіла б бути на урочистому відкритті шкільного року, — сказала мама, інстинктивно поправляючи Феліксові світлу чуприну. — На жаль, за тринадцять з половиною хвилин у моєму банку починається нарада. Будь ввічливим і слухайся вчительку.

— Мамо... — зітхнув Фелікс.

— Гарзд-гарзд, знаю. — Вона поцілувала його в лоб. — Ти вже дорослий. Я постійно про це забуваю...

Стукаючи підборами, мама підійшла до червоної «Альфа Ромео»* й сіла на водійське місце. Шини завищали, машина поїхала. Фелікс знову зітхнув і повернувся до сірої будівлі гімназії імені професора Стефана Кушмінського.

Разом з іншими учнями він піднявся широкими сходами до великих дверей. У холі стояла Олена, дівчина на рік старша за нього. Із сонячною усмішкою вона пропонувала всім, хто заходив, кольорові листівки. Вона була одягнена в чорну спідницю й білу блузку, руде волосся було старанно зачесане й вкрите лаком. Вона здавалася справжньою хостес.

Фелікс недовірливо взяв листівку й відійшов трошки убік. На листівці було знайоме обличчя з написом

* З огляду на любов автора до автомобілів, у цій книжці всі назви машин пишуться з великої літери та в лапках. (Тут і далі прим. авт., якщо не вказано інше.)

«Твій лідер». Він якийсь час роздивлявся фото, аж поки не впізнав Марцеля — хлопця, з яким їх раніше зв'язували неприємні спогади. На цій фотографії він мав не такий вигляд, як у реальності. Це навіть логічно... Олена була симпатією Марцеля, хоча ніхто не міг зрозуміти, як така красива дівчина зв'язалася з таким, як Марцель. Хлопець укотре лишався на другий рік.

— Привіт! — почулося ззаду, рівно за секунду до того, як його лягнули по спині.

Фелікс усміхнувся й обернувся. Він потис руку Нета, високого хлопця з русявим волоссям, що нагадувало стіг сіна після вибуху гранати.

— Привіт! — відповів він. Привітання не було таким гарячим, оскільки вони і так провели всі канікули разом.

— Непогано його обробили на комп'ютері, — оцінив Нет, тримаючи в руці таку саму листівку. — Підняли чоло та прибрали ту дурнувату посмішку. Я теж не впізнав його.

Фелікс перевернув папірець і прочитав кілька заявлених речень: «Голосуйте за мене на виборах до шкільного самоврядування. Ви не пожалкуєте! Я кращий за інших».

Коридором наближався їхній однокласник Віктор. Він завжди був найбільш проінформованим у школі, хоча його джерела залишалися для всіх таємницею. З відразою Віктор дивився на ще один папірець.

— Привіт! — крикнув Нет. — Непоганий жарт, правда? Марцель у президенти самоврядування? Це, як горилю на турнір із шахів.

— Зарано почав. — Віктор стенив плечима. — До виборів іще багато часу.

— Чому він хоче йти до самоврядування? — замислився Нет. — Він же дебіл.

— Агресивний дебіл, — додав Фелікс. — Такий голова самоврядування — нічого доброго для школи.

— Марцель — ідіот, — погодився Віктор. — Так, нічого доброго для школи з цього не вийде. Але для нього все навпаки. Члена самоврядування не можна,

наприклад, вигнати за погану поведінку. Це називається імунітет. Плюсів однозначно більше. Прочитайте правила.

— Самоврядування має приносити користь школі, а не навпаки, — зауважив Фелікс.

— Я також читав цю казку... — зіронізував Нет. — Але так на здоровий глузд... ніхто ж не проголосує за ідіота.

— Вітаю, хлопці! — прокричав засмаглий Оскар, зупиняючись поряд. Його вигоріле на сонці волосся було ще світлішим від Феліксової чуприни. — Як минули канікули? Ви хоч раз виїхали з міста?

Фелікс і Нет презирнулися. Про те, що сталося на канікулах, не можна було розповідати. Якби вони не зобов'язалися зберігати таємницю, їхнє перебування на морі могло стати темою для сенсаційної книжки*. Оскар уже відкрив рот, щоб розповісти про свої пригоди, які, на його думку, були просто надзвичайними. Але його випередив дзвоник, нагадавши усім, що директор школи магістр-інженер Юліуш Ромашка хоче урочисто розпочати шкільний рік.

— Ви бачили Ніку? — запитав Нет. — Вона зазвичай не запізнюється.

— Може, вона вже нагорі? — припустив Фелікс.

Спортзала, де мала відбутися урочистість, була розташована на третьому поверсі. Нетипово, але будинок школи був дуже старий. Колись, мабуть, найкраще місце для спортзали уявляли собі інакше.

Щороку це виглядало так само: вчителі сиділи за довгим столом, прикритим зеленим сукном, посередині стояв мікрофон, до якого промовляв директор, а учні засинали на стільцях.

Директор Ромашка з такої нагоди вбрався в бежевий лляний піджак з жилеткою, що так невдало підкреслювала його видатний животик, і аквамаринову сорочку. До цього всього ще й світлий метелик. Він

* Таку книжку навіть було написано. Її назва «Фелікс, Нет і Ніка та Теоретично можлива катастрофа».

зачекав, допоки всі сядуть, погладив долонею лисину, опустив мікрофон, як завжди встановлений надто високо, і почав промову. На жаль, ніхто з присутніх ніколи не міг переказати слова директора, адже традицією було також і те, що учні припиняли слухати промову вже після кількох перших речень.

За півгодини ті, хто не заснув, оплесками розбудили інших, знаменувавши кінець урочистостей.

2-А побіг до класу. Учні зайняли ті самі місця, що до канікул. Місце Нікі лишалося порожнім. Пані Йоля Волошка, класний керівник, тепло всміхалася підопічним. Навіть якщо для декого з них перший день шкільного року не був щасливий, то принаймні всі погоджувалися, що пані Йоля — найприємніша вчителька в їхньому Всесвіті.

Біля її столу стояли двоє незнайомих хлопців. Тільки за мить, коли гамір стих, їх врешті помітили. Запала тиша, пані Йоля підвелася.

— Познайомтеся з новими однокласниками, — сказала вона. — Вони перевелися до нас з іншої школи. Це Геральд и Гілберт.

Геральд, високий блондин з блакитними очима, ввічливо всміхнувся. Був одягнений в джинси, модний светр і білі спортивні туфлі. Здавалося, ніби всі елементи його вбрання щойно було куплено в найдорожчому спортивному магазині. Гілберт, невисокий брюнет зі швидкими очима, легко вклонився, немов готувався до виступу. Його вбрання справляло враження трошки занедбаного. У руках він тримав рюкзак з написом «Культ».

— За що вас вигнали? — запитав Люціян, найвищий хлопець у класі.

— Їх не вигнали, — пояснила пані Йоля. — Ту школу закрили.

— Збанкрутувала, — уточнив Гілберт.

— Нам не можна було цього говорити, — зітхнув Геральд.

— То школа може збанкрутувати? — здивувався Нет. — Божечки... Треба вимикати світло!